

ת"ד (תל אביב) 582-09-17 - מדינת ישראל נ' אברהם שפי

ת"ד (תל-אביב-יפו) 582-09-17 - מדינת ישראל נ' אברהם שפישלום תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 582-09-17

מדינת ישראל

נגד

אברהם שפי

ע"י ב"כ עו"ד כהן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[17.07.2018]

לפני כבוד השופט דן סעדון

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה על מעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק. מכתב האישום עולה כי ביום 28.5.17 נהג הנאשם קטנוע ברחוב קפלן בת"א ממזרח למערב והתקרב לצומת עם רחוב אבן גבירול (להלן - "הצומת"). סמוך לחלקו הצפוני של הצומת מסומן מעבר חצייה להולכי רגל ובמועד הרלוונטי חצתה את מעבר החצייה הולכת רגל (להלן - "הולכת הרגל") משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם. הנאשם לא אפשר להולכת הרגל להשלים חצייה בבטחה, פגע בה וגרם לה חבלה.

2. הנאשם כפר באחריותו לתאונה אך לא חלק על גרימת החבלה להולכת הרגל. לטענתו, בזירת התאונה היה כתם עליו החליק הקטנוע ועקב כך פגע בהולכת הרגל.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו הולכת הרגל ובוחן התנועה מר נחמיאס שחקר את התאונה (להלן - "הבוחן"). הנאשם העיד בפרשת ההגנה.

4. הולכת הרגל העידה כי חצתה את מעבר החצייה ב-"הליכה רגילה" בחסות אור ירוק להולכי רגל. כאשר הגיעה למרכז מעבר החצייה לערך פגע בה אופנוע הנאשם. גם הנאשם הצביע בזירת התאונה על מרכז מעבר החצייה כמקום בו פגע בהולך הרגל (ת/4 תמונה 2). הולכת הרגל ציינה כי בעוד שהיא חצתה את מעבר החצייה באור ירוק להולכי רגל, נסע הנאשם בניגוד לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו. כבר עכשיו אומר כי אין בידי לקבל טענה אחרונה זו וזאת מן הטעמים הבאים: ראשית, לגרסה זו של הולכת הרגל אין זכר בהודעתה במשטרה ואין הסבר לכבישת פרט זה בגרסתה. שנית, גם הולכת הרגל ציינה כי "יכול להיות" שהרמזור הרלוונטי לנאשם נמצא מאחוריה. הבוחן שחקר את התאונה העיד כי "מהמקום שבו היא (הולכת הרגל - ד.ס.) חוצה היא לא רואה את הרמזור של הנאשם ולא יכולה לדעת איזה רמזור היה לו" (ע' 8 ש' 25-26).

הבוחן ציין בעדותו כי ביקר בזירת התאונה לאחר 17 יום ממועד התאונה. באמצעותו הוגש נ/1 (תע"צ תקינות מערכת הרמזורים לצומת קפלן - אבן גבירול בעת התאונה). בנ/1 צוין כי במועד הרלוונטי לא התקבל דיווח אודות תקלה במערכת, כך שהמערכת הייתה תקינה לכאורה. עם זאת, עורך נ/1 ציין כי אינו יכול להתחייב כי הרמזורים בצומת פעלו על פי התוכנית שנמסרה לבוחן. הבוחן ציין כי העיקר מבחינתו הוא קיומו של אור ירוק משותף לנאשם ולהולכת הרגל. מהודעת הנאשם באזהרה עולה כי כך אכן היה עובר לתאונה (הנאשם ציין בהודעתו ת/2 ש' 42-43 - "אני יודע שיש ירוק משותף ויודע שיש מעבר חצייה"). הנאשם נשאל בת/2 מה הייתה המהירות בה נסע עובר לתאונה והשיב כי אינו יודע לומר במדויק מה הייתה המהירות אם כי הייתה זו, לדבריו, מהירות "סבירה". בת/2 ובעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי כאשר הגיע סמוך למעבר החצייה (מרחק 2.7 מ' על פי מדידת הבוחן כפי שפורט בת/2 ש' 63) בלם ואז החליק על כתם שהיה על הכביש ופגע בהולכת הרגל. הבוחן ציין בעדותו ביחס לגרסה זו של הנאשם כי "ברור שבמצב כזה לא היה ניתן לעצור בזמן" (ע' 9 ש' 17-18). בת/7 ציין הבוחן בכתב ידו (נכתב במועד לא ידוע) כי "נהג א' (הנאשם ד.ס.) מציין כי כתם שמן גרם לו להחליק, אם היה מגיע במהירות סבירה ונותן דעתו לכך שנדרש לעצור היה מונע את התאונה". בעדותו בבית המשפט הוסיף הבוחן כי "אם הוא (הנאשם ד.ס.) היה מתכנן את הנסיעה שלו נכון והיה מאט לפני, הוא לא היה מגיע למצב כזה" (ע' 9 ש' 24).

5. הנאשם בעדותו חזר על הגרסה לפיה פנה ימינה בצומת, אותו הוא מכיר, תוך שידוע לו שעליו להאט וכן "לעצור איפה שצריך לעצור, לתת זכות קדימה להולך רגל" (ע' 11 ש' 1-2). הנאשם לא חלק על כך שהבחין בהולכת הרגל עוד לפני התאונה (ת/2 ש' 11-15). עם זאת, לטענתו, כאשר ניסה לבלום על מנת לעצור את הקטנוע לפני מעבר חצייה החליק הקטנוע על כתם השמן ופגע בהולכת הרגל. דיון והכרעה

6. מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק המיוחס לו שכן לא שוכנעתי במידה הנדרשת כי התאונה הייתה נמנעת בנסיבות העניין, כפי שאפרט.

7. ההנמקה שהצדיקה הטלת האחריות לתאונה על הנאשם הייתה כי אם הנאשם היה מגיע "במהירות סבירה" למעבר החצייה ונותן דעתו לכך שנדרש לעצור היה מונע את התאונה. נימוק זה אינו יכול לעמוד. זאת הן משום שלא הוכח כי הנאשם הגיע סמוך למעבר החצייה במהירות בלתי סבירה והן משום שלטעמי סביר לצפות כי נהג יבקש לבלום ולהגיע לעצירה מוחלטת של רכבו לפני מעבר החצייה ולא מרחק רב יותר ממעבר החצייה. תקנות 52 (6) ו-67 (א) לת"ת מטילות על נהג המתקרב למעבר חצייה חובה להאט את מהירות נסיעתו ובמידת הצורך גם לעצור לפני מעבר החצייה על מנת להולכי רגל להשלים חצייה בבטחה. בענייננו, לא הבוחן ולא הנאשם ידעו לומר מה הייתה מהירותו של הנאשם עובר לתאונה. הנאשם ציין בהודעה ת/2 כי נסע במהירות "סבירה" ולא הובאה כל ראיה לסתור טענה זו. יתר על כן, הנאשם ציין בת/2 כי לאחר שהבחין בהולכת הרגל האט את מהירות נסיעתו ובלם על מנת לעצור כאשר הגיע סמוך למעבר החצייה (2.7 מ' ממעבר החצייה לפי מדידת הבוחן כמפורט בת/2 ש' 63). ובלשון הנאשם (ת/2 ש' 11-15) - "הבחנתי בה.ר. לפני התאונה, האטתי ולפני מעבר החצייה לחצתי ברקס והרגשתי שהאופנוע מחליק קדימה צעקתי ישר "זוזו" ומשהי שחצתה את המעבר חצייה קיבלה מכה". (ההדגשה הוספה). גם כאשר הוטח בנאשם בחקירה ת/2 כי לא הגיע למעבר החצייה במהירות שתאפשר לו לבלום בבטחה ("מה הסיבה שלא בלמת לפני והגעת במהירות שתאפשר לך לעצור בצורה בטוחה יותר?") השיב הנאשם: "אני לא יודע. אני יודע שבלמתי ועשיתי מה שצריך ולא נסעתי במהירות גבוהה" (ש' 66-63)

לאור האמור, לא ניתן לקבל את הטענות המתבסס על כך שהנאשם לא הגיע למעבר החצייה במהירות סבירה לצורך קביעת אחריותו לתאונה ("אם הנאשם מגיע במהירות סבירה למעבר החצייה ונותן דעתו לכך שנדרש לעצור היה מונע את התאונה" (ההדגשות אינן במקור)).

זאת ועוד, מעבר לכך שלא ניתן לקבוע כי בנסיבות המקרה הגיע הנאשם למעבר החצייה במהירות כזו שאינה מאפשרת עצירה באופן יעיל לפני מעבר החצייה הרי שלא הוכח גם כי הנאשם ידע מראש על קיום הכתם הסמוך למעבר החצייה כך שהיה יכול וצריך להאט את מהירות נסיעתו מעבר למה שהאט ממילא כאמור בת/2. אוסיף, כי מעבר לטענה בעלמא לפיה אילו היה הנאשם מגיע סמוך למעבר החצייה "במהירות סבירה" לא הוכח על התביעה כי הגעה סמוך למעבר החצייה גם במהירות אפסית הייתה מונעת החלקת אופנוע הנאשם ופגיעה בהולכת הרגל. סיכומי של דבר, קיים קושי לקבוע כי הנאשם לא קיים במקרה זה מי מחובותיו כנהג המתקרב למעבר חצייה בו חוצים אותה שעה הולכי רגל. גם לא הוכח כי אילו היה הנאשם מאט עוד יותר את מהירות נסיעתו ממה שטען שהאט ובולם את אופנועו סמוך למעבר החצייה הייתה התאונה נמנעת בנסיבות אלה. לאור האמור לא ניתן לקבוע כי הנאשם התרשל בנהיגתו בנסיבות מקרה זה ועל כן יש לזכותו מן המיוחס לו בכתב האישום.

8. למסקנה דומה ניתן להגיע עקב קיום מחדל חקירה הפוגע ביכולתו של הנאשם להוכיח כי הכתם סמוך למעבר החצייה גרם לו להחליק במקום לבלום ולעצור את אופנועו לפני מעבר החצייה. כידוע, "במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. ...העדרה של ראיה, שמקורו בחקירת המשטרה, יזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ומאידך גיסא, הוא יכול לסייע לנאשם כשבית המשפט ישקול האם טענותיו מקימות ספק סביר..". (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, פס' ז (18.5.06)). ברוח דברים אלה ומתוך כך שיש לשוות לנגד עינינו את העובדה שלמשטרת ישראל יש "מונופול" על חקירת תאונת הדרכים ובכלל זה תיעוד מקצועי של זירת התאונה בזמן אמת, ברור כי היעדר תיעוד של קיום (או היעדר) כתם סמוך למעבר החצייה עליו טוען הנאשם כי החליק ופגע בהולכת הרגל פגע ביכולת הנאשם להוכיח את גרסת ההגנה שלו. אני סבור כי מחדל זה מסייע לנאשם בביסוסו של ספק סביר בנוגע לאחריותו לתאונה ; ספק שדי בו כדי לזכותו בדין.

ניתנה היום, 17 17 יולי 2018, במעמד ב"כ הצדדים ובהיעדר הנאשם.